

Arrest

nr. 287264 van 5 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Gerrit KLAPWIJK
Paul Emile Janson straat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2023 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Gerrit KLAPWIJK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 31 maart 2023 met een vlucht afkomstig uit Accra, Ghana, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Zij wordt tegengehouden aan de grens. Op dezelfde dag beslist de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 31.03.2023 om 12.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, Inspecteur [C.]

mevrouw :

naam [A.] voornaam [A.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer [...]

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type D afgegeven door Duitse ‘Botschaft’ te Accra

geldig van 31.03.2023 tot 26.04.2023

voor een duur van 12 dagen, met het oog op : Tourisme

afkomstig uit Accra met vlucht SN 278 [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene wil doorreizen naar Duitsland voor toeristische doeleinden. Ze kan evenwel niks aanhalen wat ze wil gaan bezoeken. Ze heeft een kort beschreven toeristisch programma bij, maar van dit programma kan ze ook niet één plaats opnoemen welke ze echt wenst te bezoeken.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den niet worden overgelegd: geen uitgewerkt reisprogramma, geen reisgidsen of brochures”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoekster wijst er immers terecht op dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder deelt ook mee dat een terugdrijving reeds is voorzien op 11 april 2023. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. Er moet dan ook worden aangenomen dat is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde van de hoogdringendheid van de vordering.

2.2. Verder volgt uit artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“Verzoekster legt wel degelijk een reservering voor een hotel neer in Frankfurt voor de hele duur van haar geplande bedrijf in Duitsland.

Ze legt ook een plan neer van de bezienswaardigheden die zij wenst te bezoeken in Frankfurt.

Het feit dat verzoekster geen reisgidsen etc... voorleggen is uiteraard niet relevant aangezien deze gidsen evengoed, en zelfs beter, in Duitsland kunnen worden aangekocht tegen een betere prijs.

De bestreden beslissing is manifest niet op afdoende wijze gemotiveerd en is in strijd met artikel 3, lid 1, 3° en artikel 62 Vr.W.”

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de

beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waarbij meer concreet wordt toegelicht dat verzoekster, die verklaart om toeristische doeleinden naar Duitsland te willen doorreizen, niet in het bezit is van een uitgewerkt reisprogramma, reisgidsen of brochures. Er wordt nog geduid dat verzoekster weliswaar een kort beschreven toeristisch programma bij zich heeft, maar zij niets kan aanhalen dat ze wil bezoeken en ze niet één plaats van het programma kan opnoemen dat ze wenst te bezoeken. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing wordt aangenomen dat zij eerder doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt bekeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden verzoekster kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf verzoekster kunnen terugdrijven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl. St. Kamer*, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering. Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster in gebreke is gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van verweerder vinden hun grondslag in het administratief dossier. In het verslag van de grenspolitie werden immers de volgende vaststellingen gemaakt:

“Mevrouw komt voor het eerst naar Europa. Zij is ongehuwd, geen kinderen en reist alleen. Zij reist wegens toeristische doeleinden. Haar eindbestemming is Frankfurt, Duitsland. Zij beweert niemand te kennen in Duitsland. Mevrouw legt opsteller een toeristisch programma voor, doch blijkt geen van deze toeristische trekpleisters echt te kennen. Zij kan evenmin één plaats opnoemen welke zij echt wenst te

bezoeken. Zij is in het bezit van een retourticket op dd 11/04/23. Zij legt opsteller een hotelreservatie voor, geldig van 31/03/23 tot 11/04/23.”

Verzoekster benadrukt dat zij een hotelreservatie heeft voor de duur van het geplande verblijf en zij een toeristisch programma voorlegde met bezienswaardigheden in Frankfurt die ze stelt te willen bezoeken. Dit wordt op zich niet betwist door verweerder. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoekster niet kon overtuigen dat ze werkelijk een intentie heeft dit toeristische programma te volgen. Hij stelde vast dat verzoekster tegenover de grenspolitie niets kon aanhalen wat ze wil bezoeken en ze weliswaar een kort toeristisch programma bij heeft maar van dit programma ook niet één plaats kan opnoemen die ze echt wil bezoeken en zij deze toeristische trekpleisters niet echt blijkt te kennen. Verzoekster gaat niet concreet in op deze beoordeling. Zij geeft ook niet concreet aan dat dit een incorrecte weergave is van het gesprek dat zij heeft gehad met de grenspolitie of dat met bepaalde van haar verklaringen onterecht geen rekening werd gehouden. In zoverre verzoekster het verder niet relevant acht dat zij geen reisgidsen en dergelijke kan voorliggen, omdat deze evengoed – en zelfs beter – in Duitsland kunnen worden aangekocht, kan de Raad enkel vaststellen dat dit betoog nog niet vermag aan te tonen dat zij bij de grenscontrole wel degelijk op voldoende en overtuigende wijze het doel van haar voorgenomen verblijf aantoonde. Hiermee kan zij de voorziene motivering niet onderuit halen.

Met haar uiteenzetting toont verzoekster *prima facie* niet aan dat verweerder op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende is aangetoond.

Noch tijdens de grenscontrole noch in haar verzoekschrift kon/kan verzoekster duidelijke verklaringen afleggen over wat zij dan precies wil bezoeken in Frankfurt of Duitsland. Een duidelijk reisdoel blijkt dus niet. Van een persoon die naar België komt voor toeristische doeleinden en die verklaart Frankfurt of Duitsland te willen bezoeken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer duiding kan geven inzake haar voorgenomen reis.

Met de door verzoekster op de zitting voorgelegde stukkenbundel – met hierin een kopie van haar studentenkaart en bankdocumenten – kan zij de voormelde beoordeling ook niet ombuigen. Verzoekster verduidelijkt ook niet hoe hiermee alsnog moet blijken wat het precieze doel is van haar beoogde verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 3 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij licht haar middel toe als volgt:

“Op grond van de thans bestreden beslissing zal verzoekster teruggeleid worden naar Ghana en zal haar recht op verlof als een werkende persoon te niet worden gedaan.

Dit vorm een ernstige inbreuk de sociale rechten van verzoekster die als werkende persoon haar recht op verlof wenst te doen gelden.

Dat hier daarenboven sprake is van een potentiële schending van artikel 8 EVRM indien er zou worden overgegaan tot uitvoering van de bestreden beslissing.”

2.6. Waar verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Ook legt verzoekster geen enkel begin van bewijs voor dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Zij toont niet dat zij met iemand in België of op het Schengengrondgebied een gezin of familie vormt. Gelet op het gegeven dat het om een eerste bezoek aan Europa gaat, maakt verzoekster verder niet aannemelijk dat zij hier een beschermingswaardig privéleven heeft. Het gegeven dat verzoekster als verklaarde werkende persoon bepaalde sociale rechten heeft, zoals het recht op verlof, betekent niet dat zij ook enig recht heeft om haar verlof ook op het Schengengrondgebied door te brengen of dat zij zulks kan afdwingen door een algemene verwijzing naar artikel 8 van het EVRM. Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.7. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

2.8. Deze vaststelling volstaat opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

I. CORNELIS